

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 4. oktober 2019

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i den indeværende uge samt i de kommende to uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-674/17	Luonnonsuojeluyhdistys Tapiola Sagen vedrører: 1. Kan det henses til ordlyden af habitatdirektivets artikel 16, stk. 1, litra e), tillades, at der på grundlag af ansøgninger fra enkelte jægere udstedes regionalt begrænsede dispensationer til såkaldt bestandplejende jagt? – Har det betydning for vurderingen af dette spørgsmål, at skønsudøvelsen i forbindelse med afgørelsen om dispensationerne retter sig efter en national bestandplejeplan samt efter den i en bekendtgørelse fastsatte øvre grænse for antallet af nedlagte dyr, inden for hvilken der hvert år kan tildeles undtagelsestilladelser for medlemsstatens område? – Kan der ved vurderingen tages hensyn til andre aspekter såsom målsætningen om at hindre skader på hunde og øge den generelle tryghedsfølelse? 2. Kan tildeling af dispensationer til bestandplejende jagt som omhandlet i det første spørgsmål begrundes med, at der for at forhindre krybskytteri ikke findes nogen anden brugbar løsning som omhandlet i habitatdirektivets artikel 16, stk. 1? – Kan der i så fald tages hensyn til de praktiske vanskeligheder ved at kontrollere ulovligt krybskytteri? – Er målsætningen om at hindre skader på hunde og øge den generelle tryghedsfølelse muligvis også af betydning ved vurderingen af spørgsmålet om, hvorvidt der findes en anden brugbar løsning? 3. Hvordan skal den i habitatdirektivets artikel 16, stk. 1, nævnte betingelse vedrørende den pågældende bestands bevaringsstatus vurderes i forbindelse med tildeling af regionalt begrænsede dispensationer? – Skal bevaringsstatus for en art vurderes både i relation til et bestemt område og i relation til hele medlemsstatens	Udenrigsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet Justitsministeriet	Dom	10.10.19

	<p>område eller i relation til et endnu større udbredelsesområde for den pågældende art? – Er det muligt, at de i habitatdirektivets artikel 16, stk. 1, fastsatte betingelser for at udstede en dispensation er opfyldt, selv om en arts bevaringsstatus ud fra en objektiv vurdering ikke kan anses for gunstig i direktivets forstand? – Såfremt ovenstående spørgsmål besvares bekræftende: I hvilken situation kan dette komme i betragtning?</p>			
C-746/18	<p>H. K.</p> <p>1. Skal artikel 15, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002, sammenholdt med artikel 7, 8, 11 og 52, stk. 1, i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at statslige myndigheders adgang i en straffesag til data, som gør det muligt at fastslå udgangs- og destinationssted, dato, klokkeslæt og varighed, kommunikationstjenestens art, det anvendte terminaludstyr og stedet for anvendelsen af mobilt terminaludstyr for så vidt angår en sigtets telefoneller mobiltelefonkommunikation, udgør et så alvorligt indgreb i de grundlæggende rettigheder, der er fastsat i de nævnte artikler i chartret, at denne adgang i forbindelse med forebyggelse, efterforskning, afsløring og retsforfølgning i straffesager skal begrænses til bekæmpelse af grov kriminalitet, uanset hvilken periode de lagrede data, som de statslige myndigheder har adgang til, vedrører? 2. Skal artikel 15, stk. 1, i direktiv 2002/58/EF med udgangspunkt i proportionalitetsprincippet, som kommer til udtryk i Den Europæiske Unions Domstols dom af 2. oktober 2018 (C-207/16, præmis 55-57), fortolkes således, at når mængden af de i det første spørgsmål nævnte data, som de statslige myndigheder har adgang til, ikke er stor (hverken med hensyn til dataenes art eller tidsmæssige udstrækning), kan det dertil knyttede indgreb i de grundlæggende rettigheder være begrundet i formålet forebyggelse, efterforskning, afsløring og retsforfølgning i straffesager generelt, og at de strafbare handlinger, som skal bekæmpes med indgrebet, skal være så meget desto grovere, jo større den mængde data er, som de statslige myndigheder har adgang til? 3. Betyder det i Domstolens dom af 21. december 2016 i de forenede sager C-203/15 og C-698/15, domskonklusionens punkt 2, nævnte krav om, at de kompetente statslige myndigheders adgang skal være underlagt en forudgående kontrol foretaget af en domstol eller af en uafhængig administrativ myndighed, at artikel 15, stk. 1, i direktiv 2002/58/EF skal fortolkes således, at anklagemyndigheden, som leder efterforskningen, og som i denne forbindelse ifølge loven er forpligtet til at handle uafhængigt og kun er bundet af loven og under efterforskningen opklarer såvel omstændigheder, der belaster den tiltalte, som omstændigheder, der er diskulperende for den pågældende, men senere i retssagen repræsenterer den offentlige anklage, kan anses for en uafhængig administrativ myndighed?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet</p>	MF	15.10.19

C-128/18	<p>Dorobantu</p> <p>1. Hvilke minimumskrav kan der i forbindelse med rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre stilles til fængslingsforhold ud fra grundrettighedschartrets artikel 4? a. Findes der navnlig fra et EU-retligt synspunkt en »absolut« nedre grænse for cellestørrelse, hvorunder der altid vil foreligge et brud på grundrettighedschartrets artikel 4? i. Afhænger bestemmelsen af den individuelle celleandel af, om der er tale om en enecelle eller en fællescelle? ii. Skal det areal, der optages af møblement (seng, skab, osv.), trækkes fra ved beregningen af cellestørrelsen? iii. Hvilke bygningsmæssige forudsætninger er i givet fald relevante for, om fængslingsforholdene er i overensstemmelse med EU-retten? Hvilken betydning har i givet fald den direkte (eller kun indirekte) adgang fra fængselscellen til f.eks. toiletrum eller andre rum såvel som forsyningen med koldt og varmt vand, opvarmning, belysning, osv.? b. I hvilken grad spiller forskellige »afsoningsordninger«, navnlig forskellige tidsrum hvor cellerne er åbne og forskellige grader af bevægelsesfrihed i fængslet, en rolle for vurderingen? c. Kan – således som afdelingen har gjort i sine afgørelser om udleveringens lovlighed – også retslige og organisatoriske forbedringer i den udstedende medlemsstat (indførelse af et ombudsmandssystem, etablering af domstole for straffuldbyrkelse, osv.) tages i betragtning? 2. Efter hvilke kriterier skal fængslingsforholdene vurderes i forhold til grundlæggende EU-rettigheder? I hvilken grad har disse kriterier indflydelse på fortolkningen af begrebet »reel risiko« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i Domstolens praksis i sagerne Aranyosi og Căldăraru? a. Har de judicielle myndigheder i fuldbyrdelsesmedlemsstaten beføjelse til omfattende kontrol af fængslingsforholdene i den udstedende medlemsstat eller skal de begrænse sig til en »kontrol af åbenlyse forhold« (»Evidenzkontrolle«)? b. For så vidt som Domstolen i forbindelse med besvarelsen af det første præjudicielle spørgsmål måtte nå den konklusion, at der findes »absolutte« EU-retlige krav til fængslingsforholdene: Ville en manglende opfyldelse af disse minimumsbetingelser være »afvejningsresistent« i den forstand, at der dermed altid ville bestå en »reel risiko«, der ville gøre en udlevering ulovlig, eller kan fuldbyrdelsesmedlemsstaten alligevel foretage en afvejning? Kan der herved tages hensyn til aspekter som opretholdelsen af den gensidige retshjælp på europæisk plan, den europæiske strafferetsplejes funktionsdygtighed eller princippet om gensidig tillid og princippet om gensidig anerkendelse?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	15.10.19
C-458/18	<p>GVC Services</p> <p>1) Skal artikel 2, litra a), nr. i), sammenholdt med bilag I, del A, litra ab), i direktiv 2011/96/EU fortolkes således, at udtrykket »[d]e selskaber, der er registreret i henhold til Det Forenede Kongeriges ret« også omfatter de selskaber, der er registreret i Gibraltar?</p> <p>2) Skal artikel 2, litra a), nr. iii), sammenholdt med bilag I, del B, i direktiv 2011/96/EU fortolkes således, at</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet	GA	24.10.19

	udtrykket »corporation tax i Det Forenede Kongerige« også omfatter den selskabsskat, der skal betales i Gibraltar?			
--	--	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Proces skridt	Dato
C-171/18	Safeway Under omstændigheder, hvor reglerne i en pensionsordning i henhold til national ret i forbindelse med en ændring af ordningens »Trust deed« (trustdokument) tillægger en beføjelse til at begrænse værdien af optjente pensionsrettigheder for både mænd og kvinder med tilbagevirkende kraft for en periode mellem datoen for en skriftlig meddelelse om de påtænkte ændringer af ordningen og den dato, hvor trustdokumentet faktisk ændres, kræver artikel 157 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (tidligere og på tidspunktet for de faktiske omstændigheder Rom-traktatens artikel 119) da, at både mænd og kvinders optjente pensionsrettigheder anses for ikke at kunne fortabes i denne periode, således at deres pensionsrettigheder beskyttes imod begrænsninger med tilbagevirkende kraft i henhold til denne beføjelse i national ret?	Finanstilsynet	Dom	07.10.19
C-489/19 PPU	Generalstaatsanwaltschaft Hindert die Weisungsabhängigkeit einer Staatsanwaltschaft die Wirksame Ausstellung eines Europäischen Haftbefehl durch sie auch dann, wenn diese Entscheidung einer umfassenden gerichtlichen Überprüfung vor Vollstreckung des Europäischen Haftbefehls unterliegt.	Justitsministeriet	Dom	09.10.19
C-573/18 og C-574/18	C m.fl. 1. Skal det under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede, hvor en producentorganisation som defineret i artikel 11, stk. 1, [og i] artikel 15 i Rådets forordning (EF) nr. 2200/96 af 28. oktober 1996 om den fælles markedsordning for frugt og grøntsager leverer genstande til de producenter, der er tilsluttet organisationen, og herfor fra producenterne modtager en betaling, som ikke dækker indkøbsprisen, lægges til grund, a) at der foreligger en byttehandel med kontant vederlag (»Tausch mit Baraufgabe«), fordi producenterne til gengæld for transaktionen over for producentorganisationen ved kontrakt har forpligtet sig til i formålsbindingsperioden at levere frugt og grøntsager til producentorganisationen, således at afgiftsgrundlaget for transaktionen er den indkøbspris for investeringsaktiverne, som producentorganisationen har betalt til de tidligere leverandører? b) at det beløb, som driftsfonden faktisk betaler til producentorganisationen for transaktionen, i fuldt omfang udgør et »tilskud, der er direkte forbundet med transaktionernes pris« som omhandlet i artikel 11, punkt A, stk. 1, litra a), i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter, således at afgiftsgrundlaget også omfatter den finansielle støtte som omhandlet i artikel 15 i forordning nr. 2200/96, som er ydet til driftsfonden på grundlag af et driftsprogram? 2. Såfremt det ifølge besvarelsen af det første spørgsmål kun er de af producenterne erlagte betalinger, men ikke leveringspligten og den finansielle støtte, der skal ansættes	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	09.10.19

	<p>som afgiftsgrundlag, spørges: Er artikel 11, punkt A, stk. 1, litra a), i direktiv 77/388/EØF under de i det første spørgsmål beskrevne omstændigheder til hinder for en national særlig foranstaltning støttet på artikel 27, stk. 1, i direktiv 77/388/EØF som § 10, stk. 5, nr. 1, i Umsatzsteuergesetz (momsloven), hvorefter afgiftsgrundlaget for transaktionerne til producenterne er den indkøbspris, som producentorganisationen har betalt til de tidligere leverandører for investeringsaktiverne, fordi producenterne er nærtstående parter? 3. Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende: Gælder dette også i tilfælde, hvor producenterne har ret til fuldt fradrag, fordi investeringsgoderne er omfattet af berigtigelsen af fradragene (artikel 20 i direktiv 77/388/EØF)?</p>			
C-234/18	<p>„AGRO IN 2001“</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 1, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/42/EU af 3. april 2014 om indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold i Den Europæiske Union, som fastsætter »mindsteregler for indefrysning af formuegoder med henblik på eventuel efterfølgende konfiskation«, fortolkes således, at den tillader medlemsstaterne at vedtage bestemmelser om civilretlig konfiskation, som ikke er støttet på en domfældelse? 2. Følger det af artikel 1, stk. 1, under hensyntagen til artikel 4, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/42/EU af 3. april 2014 om indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold i Den Europæiske Union, at alene indledning af en straffesag mod den person, hvis formue er genstand for konfiskation, er en tilstrækkelig forudsætning for at indlede og gennemføre en civilretlig konfiskationssag? 3. Er det tilladt at foretage en udvidende fortolkning af grundene i artikel 4, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/42/EU af 3. april 2014 om indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold i Den Europæiske Union, som tillader en civilretlig konfiskation, der ikke er støttet på en domfældelse? 4. Skal artikel 5, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/42/EU af 3. april 2014 om indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold i Den Europæiske Union fortolkes således, at en formuerettighed kan konfiskeres som direkte eller indirekte opnået ved en strafbar handling alene på grund af misforholdet mellem formuegoderne og personens legale indkomster, uden at der foreligger en endelig dom, som fastslår, at personen har begået den strafbare handling? 5. Skal bestemmelsen i artikel 6, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/42/EU af 3. april 2014 om indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold i Den Europæiske Union fortolkes således, at den regulerer konfiskation hos tredjemand som en supplerende eller alternativ foranstaltning til den direkte konfiskation eller som en supplerende foranstaltning til den udvidede konfiskation? 6. Skal bestemmelsen i artikel 8, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/42/EU af 3. april 2014 om indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold i Den Europæiske Union fortolkes således, at den sikrer anvendelsen af uskyldsformodningen og forbyder en konfiskation, der ikke er støttet på en domfældelse?</p>	Finanstilsynet	GA	10.10.19

T-335/17	<p>Help — Hilfe zur Selbsthilfe mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Kommissionens afgørelse af 21. marts 2017 Ares(2017)1515573, hvormed et delbeløb af støttemidlerne til bistandsprojektet Food Security Promotion for very food insecure farming households i Zimbabwe (ECHO/ZWE/BUD/ 2009/02002) på 643 627,72 EUR blev krævet tilbagebetalt, og den heraf følgende betalingsanmodning af 7. april 2017 (nr. 3241705513), hvormed Kommissionen anmodede om betaling af den første rate på 321 813,86 EUR, annulleres, og — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	10.10.19
C-270/18	<p>UPM France</p> <p>1- Skal bestemmelserne i artikel 21[, stk. 5, tredje afsnit] i direktiv [2003/96] fortolkes således, at den fritagelse, som medlemsstaterne kan lade mindre elektricitetsproducenter være omfattet af, forudsat at de beskatter de energiprodukter, som anvendes til at fremstille denne elektricitet, kan resultere i en situation som den, der er beskrevet i punkt 7 i nærværende afgørelse, for perioden forud for den 1. januar 2011, hvor Frankrig, som direktivet hjemler mulighed for, endnu ikke havde indført nogen national endelig forbrugsafgift på elektricitet og dermed heller ikke nogen fritagelse for denne afgift for mindre elektricitetsproducenter? 2- Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, hvordan skal bestemmelserne i direktivets artikel 14[, stk. 1, litra a)] og bestemmelserne i direktivets artikel 21[, stk. 5, tredje afsnit] kombineres for mindre elektricitetsproducenter, som anvender den elektricitet, som de fremstiller, til deres aktiviteter? Indebærer bestemmelserne en minimumsbeskatning som følge af enten beskatningen af den fremstillede elektricitet, men med fritagelse for den anvendte naturgas, eller en fritagelse for afgift på selve fremstillingen af elektricitet, idet staten således er forpligtet til at beskatte den anvendte naturgas?</p>	Energistyrelsen	Dom	16.10.19
C-371/18	<p>Sky e.a</p> <p>Sagen vedrører: (1) Kan et EU-varemærke eller et nationalt varemærke, der er registreret i en medlemsstat, erklæres helt eller delvist ugyldigt med den begrundelse, at nogle af eller alle begreberne, der er anvendt ved specificeringen af varer og tjenesteydelser, mangler tilstrækkelig klarhed og præcision med henblik på at gøre det muligt for de kompetente myndigheder og tredjemænd alene på grundlag af disse begreber at afgøre omfanget af den beskyttelse, som varemærket giver? (2) Hvis der svares bekræftende på det første spørgsmål, er et begreb som »computer software« da for generelt, og dækker det varer, der er for forskelligartede til, at det er foreneligt med varemærkets funktion som angivelse af oprindelse med henblik på at gøre det muligt for de kompetente myndigheder og tredjemænd alene på grundlag af det begreb at fastslå omfanget af den beskyttelse, som varemærket giver? (3) Kan det udgøre ond tro, hvis man blot ansøger om registrering af et varemærke uden nogen hensigt til at bruge det for de specificerede varer og tjenesteydelser? (4) Hvis der svares bekræftende på det tredje spørgsmål, er det da muligt at nå frem til, at ansøgningen blev indgivet delvist i god tro og delvist i ond tro hvis og for så vidt, ansøgeren havde til hensigt at benytte varemærket for nogle af despecificerede varer og tjenesteydelser, men ikke havde til</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	GA	16.10.19

	hensigt at benytte varemærket for andre af de specificerede varer og tjenesteydelser? (5) Er section 32(3) i UK Trade Marks Act 1994 (lov af 1994 om varemærker) forenelig med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2436/EU og dets forgængere?			
C-490/18	<p>Agrárminiszter</p> <p>1) Skal den »pålidelige metode«, som er nævnt i artikel 2 i delegeret forordning (EU) 2015/1366, og som anvendes til hvert år mellem den 1. september og den 31. december at fastsætte [antallet af] bistader, fortolkes således, at det er støtteansøgeren, der skal oplyse om antallet af honningbifamilier, og, såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, er dette da en pålidelig metode?</p> <p>2) Hvis antallet af bistader i overensstemmelse med artikel 55 i forordning nr. 1308/2013 skal fastsættes hvert år mellem den 1. september og den 31. december på grundlag af biernes biologiske karakteristika – hvilket antal ligger til grund for støtten til biavlsektoren – skal [nævnte bestemmelse] da fortolkes således, at medlemsstaterne kan fravige denne regel?</p> <p>3) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, kan den nationale lovgivning da bestemme, at det krævede antal honningbifamilier skal fastsættes i januar med tilbagevirkende kraft?</p> <p>4) Skal den omstændighed, at [EU-midlerne] skal tildeles til biavlsprogrammerne for 2017-2019 på grundlag af det antal bistader, som medlemsstaterne oplyste i 2013 i deres biavlsprogrammer for 2014-2016, fortolkes således, at det også er muligt at fastsætte det antal bistader, der kræves for at få tildelt støtte efter den periode, der udløb den 31. december 2016, og som ligger til grund for fordelingen af støtten for perioden 2017, på en anden måde?</p> <p>5) Skal den nævnte EU-forordning fortolkes således, at den tillader, at der vedtages en national retsregel, der opstiller en betingelse for udbetaling af de minimis-støtte, der ikke er forenelig [med nævnte forordning]? Skal den i EU-retten omhandlede støtte være egnet, også i praksis, til at støtte biavlslsdrift?</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	16.10.19
C-31/18	<p>Elektrozapredelenie Yug</p> <p>Sagen vedrører: Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 2, nr. 3) og 5), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 2003/54/EF (herefter »direktiv 209/72«), med henblik på præcisering af begreberne »transmission« og »distribution« af elektricitet.</p> <p>Følgende præjudicielle spørgsmål forelægges EU-Domstolen: 1) Skal bestemmelserne i artikel 2, nr. 3) og 5), i direktiv 2009/72/EF fortolkes således, at det eneste kriterium for sondringen mellem distributionsnettet og transmissionsnettet og dermed mellem aktiviteterne »distribution« og »transmission« af elektricitet er spændingsniveauet, og at medlemsstaterne trods deres handlefrihed til at henføre netbrugerne til den ene eller den anden type af net (transmissions- eller distributionsnet) ikke må indføre ejendomsretten til de aktiver, der benyttes til at udøve disse aktiviteter, som et yderligere kriterium for sondringen mellem aktiviteterne transmission og distribution? 2) Såfremt det første</p>	Klima-, Energi-, og Forsyningsministeriet Energistyrelsen	Dom	17.10.19

	<p>spørgsmål besvares bekræftende: Skal de elektricitetskunder, som har en tilslutning til mellemspændingsnettet, altid behandles som kunder hos den distributionsnetoperatør, der har licens for det pågældende område, uafhængigt af ejerforholdet til det udstyr, som disse kunders elektriske anlæg direkte er tilsluttet, og uafhængigt af de aftaler, som kunderne har direkte med transmissionsnetoperatøren? 3) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Er nationale bestemmelser som bestemmelsen i § 1, nr. 44, sammenholdt med nr. 20 i de supplerende bestemmelser til energiloven, hvorefter »transmission af elektricitet« er transport af elektricitet via transmissionsnettet, og »elektricitetstransmissionsnettet« er helheden af elektriske ledninger og anlæg, som tjener til transmission, transformation af elektriciteten fra højspænding til mellemspænding og omfordeling af energistrømmene, forenelige med ånden i og formålet med direktiv 2009/72/EF? Er – på de samme betingelser – nationale bestemmelser som energilovens artikel 88, stk. 1: »Distribution af elektricitet og drift af elektricitetsdistributionsnettene udøves af distributionsnetoperatører, som er ejere af sådanne net i et begrænset område, og som har fået licens til at distribuere elektricitet i det pågældende område« lovlige?</p>			
C-341/18	<p>J. e.a.</p> <p>Skal artikel 11, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengenrænsekodeks) fortolkes således, at en tredjelandstatsborger, der tidligere er rejst ind i Schengenområdet, f.eks. via en international lufthavn, i Schengenkodeksens forstand rejser ud, så snart den pågældende som sømand påmønstrer et søgående skib, der allerede ligger i en havn, der udgør en ydre grænse, uanset om og i bekræftende fald hvornår vedkommende forlader denne havn med dette skib? Eller skal det, for at der foreligger en udrejse, først fastslås, at sømanden vil forlade havnen med det pågældende søgående skib, og gælder der i så fald en maksimal frist for, hvornår afsejlingen skal ske, og hvornår skal udrejsestempleet anbringes i dette tilfælde? Eller gælder et andet tidspunkt, i givet fald under andre betingelser, som »udrejse«?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet Søfartsstyrelsen	GA	17.10.19
C-405/18	<p>AURES Holdings</p> <p>1) Kan begrebet etableringsfrihed som omhandlet i artikel 49 [TEUF] anses for at omfatte en simpel flytning af stedet for en virksomheds ledelse fra en medlemsstat til en anden medlemsstat? 2) Hvis det er tilfældet, er det da i strid med artikel 49, 52 og 54 [TEUF], såfremt national lovgivning ikke tillader en enhed fra en anden medlemsstat, i forbindelse med en flytning af dens forretningssted eller stedet for dens ledelse til Den Tjekkiske Republik, at anvende et skattemæssigt underskud, der er realiseret i den anden medlemsstat?</p>	Erhvervsstyrelsen	GA	17.10.19
C-423/18	<p>Südzucker</p> <p>1. Skal artikel 3, stk. 2, første punktum, i forordning (EF) nr. 967/2006 fortolkes således, at den deri anførte frist også gælder for en ændring af en rettidig meddelelse om overskudsafgift, som er resultatet af en opgørelse af den mængde overskudssukker, som skal indregnes, når opgørelsen er ændret efter fristens udløb på grundlag af en kontrol i henhold til artikel 10 i forordning (EF) nr. 952/2006? 2. Såfremt det første</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	17.10.19

	<p>spørgsmål besvares bekræftende: I et sådant tilfælde, hvor der er tale om en ændring af en rettidig meddelelse, der er foretaget på grundlag af konstateringer inden for rammerne af kontroller, gælder de betingelser for en overskridelse af meddelelsesfristen i henhold til artikel 3, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 2670/81, som ændret ved forordning nr. 3559/91, der er anført i Domstolens dom af 10. januar 2002 i sag C-101/99 ECLI:EU:C:2002:7, British Sugar, da også for en overskridelse af meddelelsesfristen i henhold til artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 967/2006?3. Såfremt artikel 3, stk. 2, første punktum, i forordning (EF) nr. 967/2006 ikke gælder for ændringsmeddelelser på grundlag af kontroller (jf. første spørgsmål), eller såfremt betingelserne for en overskridelse af fristen er opfyldt (jf. andet spørgsmål), skal der da med henblik på fastsættelse af den frist, inden for hvilken ændringen af overskudsafgiften skal meddeles, tages udgangspunkt i den 1. maj i det næstfølgende år, eller finder national ret anvendelse? 4. Såfremt tredje spørgsmål besvares således, at der hverken skal tages udgangspunkt i den 1. maj i det næstfølgende år eller anvendes national ret: Er det foreneligt med fællesskabsrettens almindelige principper, herunder proportionalitetsprincippet, retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, når en meddelelse om overskudsafgiften for produktionsåret 2007/2008 i et tilfælde som det foreliggende på grund af den tid, der er medgået til kontrollen, udarbejdelsen af kontrolrapporten og evalueringen af rapporten, finder sted henholdsvis den 20. oktober 2010 og den 27. oktober 2011? Er det i denne forbindelse afgørende, om sukkerfabrikanten har gjort indsigelse mod konstateringen af den overskydende mængde?</p>			
C-459/18	<p>Belgische Staat</p> <p>Er artikel 49 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde til hinder for en national skattelovgivning, på grundlag af hvilken det ved beregningen af detskattepligtige overskud for et i Belgien ubegrænset skattepligtigt selskab med et driftssted i en anden medlemsstat, hvis overskud i Belgien i henhold til en dobbeltbeskatningsoverenskomst mellem Belgien og den anden medlemsstat er fuldstændigt fritaget for beskatning, gælder, at</p> <ul style="list-style-type: none"> – fradraget for risikovillig kapital nedsættes med et beløb for fradraget for risikovillig kapital, der beregnes ud fra den positive forskel mellem på den ene side den bogførte nettoværdi af aktiverne i driftsstedet og på den anden side den samlede mængde af passiver, der ikke hører til selskabets egenkapital, og som kan henregnes til driftsstedet, og at – den nævnte nedsættelse ikke foretages, for så vidt som beløbet for nedsættelsen er mindre end dette driftsstedes overskud, mens der ikke sker nogen nedsættelse af fradraget for risikovillig kapital, hvis denne positive forskel kan henregnes til et i Belgien beliggende driftssted? 	Skatteministeriet	Dom	17.10.19
C-766/18 P	<p>Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi mod EUIPO (appel)</p> <p>Påstande: — Appellen til prøvelse af Rettens dom i sag T-328/17, Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO),</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	17.10.19

	<p>EU:T:2018:594, antages til realitetsbehandling, og der gives medhold i appellansens påstand om annullation.</p> <p>— EUIPO og intervenienten tilpligtes at bære deres egne omkostninger og at betale de af appellanten afholdte omkostninger.</p>			
<p>Forenede sager C-103/18 og C-429/18</p>	<p>Sánchez Ruiz (sag C-103/18)</p> <p>Sagen vedrører hvorvidt den spanske lovgivning og retspraksis vedrørende tidsbegrænset udnævnelse af vedtægtsmæssigt personale er forenelig med § 4 og 5 i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse. EU-Domstolen er blevet forelagt følgende præjudicielle spørgsmål:</p> <p>Første spørgsmål: Kan en situation som den, der beskrives i det foreliggende tilfælde (hvor den offentlige arbejdsgiver ikke overholder de ved lov fastsatte tidsmæssige begrænsninger, og derved tillader flere på hinanden følgende tidsbegrænsede kontrakter, eller opretholder den midlertidige karakter ved at ændre ansættelsestypen fra hjælpepersonale til vikaransat eller afløser), anses for misbrug hidrørende fra flere på hinanden følgende ansættelser og dermed henføres under § 5 i rammeaftalen, der er vedhæftet som bilag til direktiv 1999/70/EF? Andet spørgsmål: Skal bestemmelserne i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, som fremgår af bilaget til direktiv 1999/70/EF, sammenholdt med effektivitetsprincippet, fortolkes således, at de er til hinder for nationale processuelle regler, hvorefter det er et ufravigeligt krav, at en arbejdstager i tidsbegrænset ansættelse aktivt anfægter eller klager over samtlige på hinanden følgende ansættelser og ophør for at kunne være omfattet af direktivet og for at kunne gøre de rettigheder gældende, som den pågældende tildeles i henhold til EU's retsorden? Tredje spørgsmål: Henset til, at behovet for at besætte ledige stillinger og dække sygefravær og ferieperioder (...) i den offentlige sektor i forbindelse med udførelsen af væsentlige tjenester grundlæggende er »permanent«, og at det dermed er nødvendigt at fastlægge begrebet »objektive omstændigheder« som begrundelse for den tidsbegrænsede ansættelse:</p> <p>[...]</p> <p>Fernández Álvarez e.a. (sag C-429/18)</p> <p>Første spørgsmål: Er det i overensstemmelse med rammeaftalen, der er optaget som bilag til direktiv 1999/70/EF, at den forelæggende ret anlægger en fortolkning og en opfattelse, hvorefter der i forbindelse med den tidsbegrænsede ansættelse af sagsøgerne foreligger et misbrug, for så vidt som den offentlige arbejdsgiver anvender forskellige former for ansættelse, som alle er midlertidige, til varigt og konstant at udføre almindelige opgaver, som de vedtægtsmæssige fastansatte medarbejdere normalt udfører, og dække permanente og strukturelle behov, som reelt ikke er midlertidige, men derimod varige og konstante? Er denne beskrevne tidsbegrænsede ansættelse dermed ikke begrundet som omhandlet i § 5, stk. 1, litra a), i rammeaftalen med objektive omstændigheder, for så vidt som denne anvendelse af tidsbegrænsede ansættelseskontrakter er direkte i strid med andet afsnit i indledningen til rammeaftalen og punkt 6 og 8 i de generelle betragtninger til denne aftale, fordi de betingelser, der kunne begrunde disse tidsbegrænsede</p>	<p>Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen</p>	<p>GA</p>	<p>17.10.19</p>

	<p>ansættelseskontrakter, ikke er opfyldt?</p> <p>Andet spørgsmål: Er det i overensstemmelse med rammeaftalen, der er optaget som bilag til direktiv 1999/70/EF, at den forelæggende ret anlægger en fortolkning, hvorefter opslaget af en traditionel udvælgelsesprøve, der har de nævnte kendetegn, hverken er en foranstaltning med tilsvarende virkning eller kan betragtes som en sanktion, for så vidt som den ikke står i forhold til det misbrug, der er begået, og som medfører, at den tidsbegrænsede ansættelse bringes til ophør, hvorved formålene med direktivet tilsidesættes, og den ufordelagtige situation for vedtægtsmæssige midlertidige medarbejdere gøres varig, og ikke kan betragtes som en effektiv foranstaltning, for så vidt som den ikke medfører nogen ulempe for arbejdsgiveren eller har en afskrækkende virkning og dermed ikke er i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, i direktiv 1999/70, for så vidt som den ikke sikrer, at den spanske stat opnår de i direktivet foreskrevne resultater?</p> <p>Tredje spørgsmål: Er det i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, i direktiv 1999/70 og Den Europæiske Unions Domstols dom af 14. september 2016 i sag C-16/15, at den forelæggende ret anlægger og anvender en fortolkning, hvorefter et opslag af en åben udvælgelsesprøve ikke er en foranstaltning, der er egnet til at sanktionere et misbrug af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelsesforhold, idet der i spansk ret ikke findes en sanktionsmekanisme, der er effektiv og har afskrækkende virkning, og som bringer misbrug i forbindelse med ansættelse af vedtægtsmæssigt midlertidigt personale til ophør, idet lovgivningen ikke gør det muligt at besætte disse oprettede strukturelle stillinger med det personale, der var genstand for misbruget, således at jobusikkerheden for disse arbejdstagere bibeholdes?</p> <p>[...]</p>			
C-239/18	<p>Saatgut-Treuhandverwaltung</p> <p>Sagen vedrører fortolkning af artikel 11 i Kommissionens forordning (EF) nr. 1768/95 af 24. juli 1995 (EF-udsåningsforordningen). EU-Domstolen er forelagt følgende spørgsmål:</p> <p>1. Har officielle organer i henhold til artikel 11, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1768/95 en oplysningspligt, der udelukkende drejer sig om arten af planter, uden at der med anmodningen om oplysninger også kræves oplysninger om en beskyttet sort?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares med, at en sådan oplysningspligt kan gøres gældende:</p> <p>a) Er der tale om et officielt organ, der er beskæftiget med overvågning af landbrugsproduktionen, som omhandlet i artikel 11, stk. 2, første led, i forordning (EF) nr. 1768/95, når organet beskæftiger sig med kontrol af EU-finansieret støtte til landbrugere og i den forbindelse om de landbrugere, der ansøger herom, lagrer data, som også vedrører afgrødetyper?</p> <p>b) Har et officielt organ ret til at tilbageholde de oplysninger, der søges om, hvis meddelelsen af oplysninger nødvendiggør, at en tredjemand bearbejder eller specificerer de data, som findes hos organet, og dette medfører en udgift på ca. EUR 6 000,00? Spiller det i den forbindelse en rolle, om ansøgeren er villig til at overtage de hermed forbundne omkostninger?</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	17.10.19

C-569/18	<p>Caseificio Cirigliana e.a.</p> <p>Skal artikel 3 TEUF, 26 TEUF, 32 TEUF, 40 TEUF og 41 TEUF samt artikel 1, 3- 5 og 7 i forordning (EU) nr. 1151/2012, der indeholder bestemmelser om beskyttede oprindelsesbetegnelser, og hvorefter medlemsstaterne skal sikre fri konkurrence for produkter inden for Den Europæiske Union samt beskyttelse af kvalitetsordninger med henblik på at understøtte ugunstigt stillede landbrugsområder, fortolkes således, at de er til hinder for en national bestemmelse (artikel 4 i lovdekret nr. 91 af 24.6.2014, som ophøjet til lov nr. 116 af 11.8.2014), der indfører en restriktion for fremstillingen af Mozzarella di Bufala Campana BOB, således at den kun må finde sted i dertil indrettede anlæg, hvor det er forbudt at opbevare og lagre mælk fra bedrifter, der ikke er omfattet af kontrolordningen for Mozzarella di Bufala Campana BOB?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	17.10.19
C-212/18	<p>Prato Nevoso Termo Energy</p> <p>Sagen vedrører: 1) Er direktiv 2008/98/EF's artikel 6 og under alle omstændigheder proportionalitetsprincippet til hinder for en national ordning såsom artikel 293 i lovdekret nr. 152/2006, sammenholdt med artikel 268, litra eee-bis), i lovdekret nr. 152/2006, hvorefter et flydende biobrændsel, som opfylder de fastsatte tekniske krav og efterspørges som brændstof til produktion, nødvendigvis skal betragtes som affald, selv inden for rammerne af godkendelsesproceduren vedrørende et biomassefyret anlæg, i det omfang og så længe dette flydende biobrændsel ikke er indført i bilag X, del II, afdeling 4, stk. 1, til del V i lovdekret nr. 152 af 3. april 2006, og dette bortset fra vurderinger af negativ indvirkning på miljøet eller enhver indsigelse vedrørende produktets tekniske karakteristika, som er fremkommet inden for rammerne af godkendelsesproceduren? 2) Er artikel 13 i direktiv 2009/28/EF og under alle omstændigheder proportionalitetsprincippet, gennemsigtighedsprincippet og princippet om forenkling til hinder for en national ordning, såsom artikel 5 i lovdekret nr. 28/2011, for så vidt angår den del, hvor den for det tilfælde, at en virksomhed ansøger om godkendelse til anvendelse af en biomasse som brændstof på et anlæg, som genererer emissioner i atmosfæren, ikke fastlægger nogen koordinering med godkendelsesproceduren til den omhandlede anvendelse som brændstof ifølge bilag X til del V i lovdekret nr. 152/2006 eller muligheden for en konkret vurdering af den foreslåede løsning inden for rammerne af en enkelt integreret godkendelsesprocedure og i lyset af bestemte tekniske specifikationer?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Energistyrelsen	Dom	24.10.19
C-507/18	<p>Associazione Avvocatura per i diritti LGBTI</p> <p>1) Skal artikel 9 i direktiv 2000/78/EF fortolkes således, at en sammenslutning af advokater, der har specialiseret sig i retsbeskyttelse af en kategori af personer med anden seksuel orientering, og hvis vedtægter erklærer, at sammenslutningen har til formål at fremme kulturen og respekten for kategoriens rettigheder, automatisk skal opfattes som eksponent for en fælles interesse og som en formodet nonprofit-organisation, der har søgsmålsinteresse, og i denne forbindelse også kan anlægge erstatningssøgsmål, i tilfælde af handlinger, som anses for at være udtryk for forskelsbehandling af denne kategori? 2) Omfatter anvendelsesområdet for beskyttelsen mod forskelsbehandling i medfør af direktiv 2000/78/EF, ifølge den</p>	Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen	GA	24.10.19

	korrekte fortolkning af dets artikel 2 og 3, en erklæring, som er fremført inden for rammerne af ytringsfriheden, og som er vendt mod kategorien af homoseksuelle, hvormed den adspurgte i et interview i et radiounderholdningsprogram har erklæret, at han aldrig ville ansætte eller samarbejde med homoseksuelle i sin virksomhed, selv om han på det omhandlede tidspunkt ikke gennemførte eller havde til hensigt at gennemføre en rekruttering?			
C-515/18	Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato Skal artikel 7, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1370/2007 af 23. oktober 2007 fortolkes således, at den kompetente myndighed, som har til hensigt at tildele en kontrakt uden forudgående udbud, skal tage de nødvendige skridt til offentliggørelse eller give meddelelse om samtlige oplysninger med det formål, at samtlige potentielle operatører af offentlig trafikbetjening kan afgive et seriøst og rimeligt bud? Skal artikel 7, stk. 4, i forordning (EF) nr. 1370/2007 af 23. oktober 2007 fortolkes således, at den kompetente myndighed, inden den tildeler kontraktenudden forudgående udbud, skal foretage en sammenlignende vurdering af samtlige bud på tilvejebringelse af tjenesteydelsen, som eventuelt er blevet modtaget efter offentliggørelsen af forhåndsmeddelelsen ifølge samme artikel 7, stk. 4?	Miljø- og Fødevarerministeriet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	24.10.19
C-578/18	Energiavirasto 1. Skal artikel 37 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 2003/54/EF fortolkes således, at en person, der er forbrugerkunde hos en netvirksomhed, og som har indledt en sag for den nationale regulerende myndighed, der vedrører netvirksomheden, skal anses for at være en »berørt part« som omhandlet i artikel 37, stk. 17, der er berørt af en afgørelse truffet af en regulerende myndighed og dermed har beføjelse til at indbringe en afgørelse vedrørende netvirksomheden, som er vedtaget af den nationale regulerende myndighed, for en national domstol? 2. Såfremt den i det første spørgsmål nævnte person ikke skal anses for at være en »berørt part« som omhandlet i artikel 37 i direktiv 2009/72 spørges: Har en forbrugerkunde i en stilling som sagsøgerens i hovedsagen en ret baseret på et andet retligt grundlag i medfør af EU-retten til at deltage i behandlingen af en af ham fremsat anmodning om indledning af en foranstaltning for den regulerende myndighed eller til at få sagen prøvet for en national domstol, eller retter dette spørgsmål sig efter national lovgivning?	Energistyrelsen	GA	24.10.19
C-679/18	OPR-Finance 1) Er bestemmelserne i artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF, sammenholdt med dette direktivs artikel 23, til hinder for national lovgivning, som bestemmer, at hvis kreditgiver ikke overholder sin forpligtelse til at foretage en vurdering af forbrugers kreditværdighed, inden kreditaftalen indgås, er sanktionen, at kreditaftalen er ugyldig, samt at forbrugeren har pligt til at tilbagebetale hovedstolen til kreditgiveren på et tidspunkt, der er passende i forhold til forbrugers økonomiske evne, idet sanktionen (kreditaftalens	Finanstilsynet	GA	24.10.19

	<p>ugyldighed) dog kun finder anvendelse, hvis forbrugeren påberåber sig den (dvs. gør gældende, at aftalen er ugyldig) inden for en forældelsesfrist på tre år?</p> <p>2) Pålægger bestemmelserne i artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF, sammenholdt med dette direktivs artikel 23, en national ret af egen drift at anvende sanktionen i national lovgivning for kreditgiverens manglende overholdelse af forpligtelsen til at vurdere forbrugernes kreditværdighed (dvs. selv hvis forbrugeren ikke påberåber sig sanktionen)?</p>			
T-310/18	<p>EPSU og Willem Goudriaan mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Annullation af Europa-Kommissionens afgørelse af 5. marts 2018 om ikke at foreslå Rådet, at en aftale mellem arbejdsmarkedets parter i EU af 21. december 2015 om rettigheder for og høring af tjenestemænd og ansatte i centrale regeringsadministrationer, som er indgået i henhold til artikel 155, stk. 1, TEUF, skal implementeres ved et direktiv gennem en afgørelse fra Rådet i henhold til artikel 155, stk. 2, TEUF.</p> <p>— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	24.10.19